

Sygn. akt VII Ka 1129/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Sędziowie SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

SSO Zbigniew Paturalski

Protokolant st. sekr. sądowy Marzena Wach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015r.

sprawy **J. Ś.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177§2kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Biskupcu

z dnia 3 września 2014r. sygn. akt VI K 274/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. Ś. oskarżony został o to, że w dniu 27 września 2010r. na trasie T.-B., gm. B., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki (...) nr rej. (...) wraz z przyczepą marki (...) o nr rej. (...), na łuku drogi w prawo, poruszając się blisko osi jezdni, widząc jadący prawidłowo z przeciwnego kierunku samochód ciężarowy marki (...) o nr rej. (...), kierowany przez J. B. i wykonując manewr zjazdu do prawej krawędzi jezdni, doprowadził do przemieszczenia holowanej przyczepy na lewy pas ruchu, a następnie do zderzenia czołowego tej przyczepy z samochodem marki (...) w wyniku czego jego kierowca J. B. doznał rozległych obrażeń ciała, w tym między innymi obrażeń czaszkowo-mózgowych w postaci wieloodłamowego złamania kości pokrywy podstawy czaszki, złamania żuchwy i kości szczękowej oraz rozkawałkowania i częściowego zmiążdżenia tkanki mózgowej, skutkujących jego zgonem na miejscu zdarzenia

-tj. o przestępstwo z art. 177 §2 kk..

Sąd Rejonowy w Mrągowie VI Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Biskupcu wyrokiem z dnia 3 września 2014r. w sprawie VI K 274/14 orzekł :

I.oskarżonego J. Ś. uznał za winnego tego, że w dniu 27 września 2010r. na trasie T.-B., gm.B., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki (...) nr rej. (...) wraz z przyczepą marki (...) o nr rej. (...), na łuku drogi w prawo, poruszając się z nadmierną prędkością, widząc jadący prawidłowo z przeciwnego kierunku samochód ciężarowy marki (...) nr rej. (...) (...), kierowany przez J. B. i wykonując manewr zjazdu do prawej krawędzi jezdni, doprowadził do przemieszczenia holowanej przyczepy na lewy pas ruchu, a następnie do zderzenia czołowego tej przyczepy z samochodem marki (...) w wyniku czego jego kierowca J. B. doznał rozległych obrażeń ciała, w tym między innymi obrażeń czaszkowo-mózgowych w postaci wieloodłamowego złamania kości pokrywy podstawy czaszki, złamania żuchwy i kości szczękowej oraz rozkawałkowania i częściowego zmiążdżenia tkanki mózgowej, skutkujących jego zgonem na miejscu zdarzenia tj. popełnienia czynu z art. 177 § 2 kk i za to, z mocy art. 177 §2 kk skazał go i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

II.na podstawie art. 69 §1i2 kk i art. 70 §1 pkt.1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 4;

III.na podstawie art.71 §1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.;

IV.na podstawie art.42 §1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dla kierowania którymi wymagana jest kategoria C,D,T na okres 2 lat;

V.na podstawie art.43 §3 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami do właściwego miejscowo Starostwa Powiatowego;

VI.dowód rzeczowy nakazał pozostawić w aktach sprawy;

VII.na podstawie art. 624 §1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. Wyrokowi temu skarżący zarzucił :

a.)Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wynikający z zastosowania przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegający na niezasadnym przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony w dniu 27 września 2010r. spowodował wypadek drogowy, w którym śmierć poniósł J. B., a w szczególności w zakresie ustalenia, że :

-doszło do wypadku z winy oskarżonego, mimo, iż poruszał się on swoim samochodem ciężarowym blisko prawej krawędzi jezdni;

-przyczyną znoszenia bocznego przyczepy oskarżonego był jego manewr zjazdu do prawej krawędzi jezdni i przekroczenia prędkości bezpiecznej;

-oskarżony wjeżdżając w zakręt, na którym doszło do zderzenia (bezpośrednio przed wypadkiem)poruszał się z prędkością 82 km/h;

-prędkość znoszenia bocznego (graniczna) pojazdu oskarżonego wynosiła 68 km/h;

-do zerwania lewego drążka reakcyjnego doszło w wyniku wypadku, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu;

b.) obrazę przepisów postępowania-art. 2 §2 kpk, art. 4 kpk, 5 kpk i art. 7 kpk w stopniu mającym istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w tym przede wszystkim w zakresie:

-określenie prędkości pojazdu oskarżonego tuż przed zdarzeniem jako wynoszącą 82 km/h w wyniku rozstrzygnięcia tej wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

-określenie kiedy doszło do zerwania osi przyczepy oskarżonego (lewego drążka reakcyjnego) poprzez nierozstrzygnięcie niedającej się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego,

-określenia prędkości granicznej dla możliwości bocznego znoszenia przyczepy oskarżonego przy uwzględnieniu poprzecznego nachylenia jezdni jako wynoszącą 68 km/h, w wyniku rozstrzygnięcia tej wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

c.) obrazę przepisu postępowania –art. 167 kpk w stopniu mającym istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez niewyjaśnienie, pomimo pisemnego wniosku obrońcy oskarżonego w tym zakresie, czy zjazd oskarżonego na pobocze drogi (prawymi kołami) miał wpływ na prędkość graniczną znoszenia bocznego zestawu pojazdu na łuku drogi.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mrągowie VI Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu w Biskupcu do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Zawarte w niej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego J. Ś. i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary. Dokonana przez ten Sąd analiza materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom skarżącego- wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom zawartym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja pomimo swej rozbudowanej treści nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioskowanie tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w wymienionym środku odwoławczym na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd I szej instancji odrzucając twierdzenia J. Ś. co do przyczyny i przebiegu wypadku, w żadnej mierze nie naruszył zasady wyrażonej w art. 7 kpk. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9. 07. 2008r. (OSNwSK 2008/1/1419) „(...) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,

c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.”

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być więc skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył powyższe standardy. Tymczasem apelujący, usiłując podważyć ocenę dokonaną przez Sąd, a także poczynione w oparciu o nią ustalenia, nie wskazał żadnych argumentów, które mogłyby prowadzić do wniosku, że owa ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti rzeczywiście jest dowolna. Za dowolną nie można bowiem uznać oceny tylko z tego względu, że nie jest zbieżna z linią prezentowaną przez obronę.

W niniejszej sprawie nie zachodzi również sugerowana przez skarżącego obraza art. 5 § 2 k.p.k.. Tego rodzaju uchybienie zachodziłoby jedynie wówczas gdyby to sam Sąd pierwszej instancji – a nie którakolwiek ze stron procesowych – uznał, że w sprawie istnieją niedające się usunąć wątpliwości i wątpliwości tych nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego. Taka sytuacja procesowa w przedmiotowej sprawie nie miała jednakże miejsca, zaś przekonanie obrońcy oskarżonego, że owe wątpliwości zaistniały, pozostaje jedynie subiektywną oceną skarżącego. (por. wyrok Sąd Najwyższego z dnia 3.03.2009r. OSNKW 2009 poz.593).

Przebieg rozprawy przed Sądem I instancji jak i pisemne motywy wyroku wskazują, że Sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu ocenił zebrany materiał dowodowy i poddał go wnikliwej ocenie, przyjmując za jego podstawę całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, a ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej lub logicznej. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które spełnia wymogi art. 424 kpk, Sąd I instancji podał w sposób logiczny, którym dowodom dał wiarę i dlatego odrzucił –jako niewiarygodne – wyjaśnienia J. Ś. w zakresie, w jakim wymieniony twierdził, iż do wypadku doszło do pasie ruchu po którym poruszał się kierowany przez niego zestaw pojazdów i że do wypadku doszło dlatego, że kierowca C. (...) ściał zakręt.

Nie powielając argumentacji Sądu Rejonowego podkreślić należy- gdyż okoliczność tę autor apelacji pomija całkowitym milczeniem- że na obszarze na którym doszło do wypadku **obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h** przy czym ograniczenie to było w pełni uzasadnione ze względu na sekwencję zakrętów, które tam występowały. **Oskarżony do owego ograniczenia prędkości nie zastosował się i pokonywał wymienioną trasę z prędkością wyższą od administracyjnie dopuszczalnej, co zresztą sam przyznał** w wyjaśnieniach złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i jurysdykcyjnym (podając, że przed zakrętem jechał z prędkością **ok.70km/h**). Poruszał się on samochodem ciężarowym z pustą przyczepą, co niejako już samo w sobie czyniło manewr pokonywania zakrętu bardziej niebezpiecznym. Jeśli do powyższego dodać fakt, iż jak wynika to z opinii biegłych, prędkość graniczna dla łuku drogi w prawo, w przypadku zestawu pojazdu (...) wraz z przyczepą, wynosiła 67-74 km/h a zatem oskarżony wchodził w zakręt z prędkością nie tylko wyższą od administracyjnie dopuszczalnej ale nawet przekraczającą wartości graniczne dla krzywizny łuku to, okoliczności powyższe wyraźnie wskazują, iż zachowanie oskarżonego naruszyło zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Naruszenie to pozostawało w związku przyczynowo skutkowym z samym wypadkiem, gdyż prędkość z jaką oskarżony pokonywał zakręt na którym doszło do kolizji, w powiązaniu ze specyfiką zestawu (pusta przyczepa) i techniką jazdy (zredukowanie prędkości i zjazd do prawej krawędzi jezdni) spowodowało powstanie nadmiernej wartości siły odśrodkowej, a to z kolei doprowadziło do wpadnięcia przyczepy w poślizg boczny i jej przemieszczenie na lewy pas ruchu. Abstrahując od faktu, iż sam oskarżony przyznał, że przed zakrętem jechał z prędkością ok.70 km/h a więc wyższą od administracyjnie dopuszczalnej, z zapisu tachografu wynika, że prędkość ta wynosiła 82 km/h. Odnosząc się do wątpliwości zgłaszanych w tej kwestii przez obrońcę odnotować należy, iż do wątpliwości tych odnieśli się biegli z Politechniki (...) w swojej opinii z 14.04.2014r. wskazując, iż wątpliwości obrońcy wynikają jedynie z popełnianego przez obrońcę błędu co do sposobu odczytu (k.627-631). W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko biegłych zasługuje na podzielenie.

Co się zaś tyczy kwestionowanych przez obrońcę ustaleń odnośnie tego, na którym pasie ruchu doszło do zderzenia pojazdów podkreślić należy- iż okoliczności tej również nie odnotowuje skarżący- iż poza wskazanymi przez biegłych z Politechniki (...) śladami materialnymi, ujawnionymi na miejscu zdarzenia, o tym, że do zderzenia doszło na pasie ruchu, którym poruszał się C. (...) świadczą zeznania pasażera tego pojazdu M. T.. Świadek ten w toku całego postępowania konsekwentnie utrzymywał, że widział, jak przyczepa (...) jechała pod kątem i „jechała na nich”, co uwiarygodnia tezę, że to przyczepa przekroczyła oś jezdni.

Trudno również uznać za przekonujące twierdzenia autora apelacji, jakoby J. Ś. nie wykonywał manewru zjazdu na prawą stronę jezdni lecz cały czas trzymał się tej części jezdni, skoro na miejscu zabezpieczono ślady wskazujące, że oskarżony zahaczył o prawe pobocze, zaś wymieniony nie był w stanie logicznie wyjaśnić dlaczego- gdyby cały czas jechał przy prawej krawędzi- zjechał na pobocze.

Odnosząc się z kolei do zagadnienia związanego z czasem zerwania lewego drążka reakcyjnego, stwierdzić należy, że jakkolwiek rację ma obrońca zauważając, że Sąd I-szej instancji do okoliczności tej nie odniósł się jasno i wprost w pisemnych motywach wyroku, to jednakże nie można uznać, aby problem ten Sąd Rejonowy zignorował i aspektu tego nie badał wcale. Jak wynika bowiem z dowodów przeprowadzonych w tym rozpoznaniu sprawy oraz lektury uzasadnienia, wskazana kwestia była przedmiotem uwagi Sądu I-szej instancji i Sąd ten uznał, że do zerwania wspomnianego drążka doszło dopiero na skutek zderzenia pojazdów. Wniosek ten jest uprawniony i zasługuje na podzielenie jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż sam oskarżony w wyjaśnieniach swoich podawał, iż dzień wcześniej, po zakończonym kursie dokonał on oględzin (...) wraz z przyczepą i nie stwierdził żadnych uszkodzeń w tym zestawie. Co istotne przy tym (...) przechodziła przegląd techniczny w lipcu a przyczepa- w czerwcu 2010r.

Mając zatem powyższe na uwadze i nie dzielając zarzutów ani wniosków zawartych w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437 §1 kpk).Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść oskarżonego, wymienionego obciążono kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze (art. 636 §1 kpk).